

Διανύουμε ήδη τον έβδομο πλέον χρόνο μνημονίων, μια περίοδο βαριάς και στρατηγικού βάθους ήττας για την Αριστερά και καθημερινού σκληρού αγώνα επιβίωσης για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, σε κλίμα μνημονιακής άθλιας «κανονικότητας».

Το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση και τα πολιτικά κόμματα της Αριστεράς σε ανυποληψία.

Κατά τη διάρκεια των 7 χρόνων αυτής της μνημονιακής διαδρομής, ζήσαμε πυκνά πολιτικά γεγονότα και μεγάλους αγώνες, χάθηκαν ευκαιρίες καλλιεργήθηκαν προσδοκίες που διαψεύστηκαν. Η υποταγή της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ στη μνημονιακή πολιτική, δεν αποτέλεσε μόνο εκδήλωση της προγραμματικής ανεπάρκειας ενός συγκεκριμένου κόμματος, αλλά εξέθεσε την Αριστερά στο σύνολό της.

Ο μιν ΣΥΡΙΖΑ έχασε κάθε ίχνος πολιτικής σοβαρότητας “ανακαλύπτοντας” όψιμα τον «μνημονιακό μονόδρομο», όμως και οι άλλες δυνάμεις που έχουν αναφορά στα εργατικά συμφέροντα και την Αριστερά, δεν πρότειναν κανένα διαφορετικό σχέδιο, αποδεικνύοντας ότι δεν είχαν κανένα σχέδιο να προτείνουν.

Στις εκλογές που προκάλεσε τελικά ο Τσίπρας (9/2015), δεν εμφανίστηκε κάποιο εναλλακτικό σχέδιο από την πλευρά της ΛΑΕ, παρότι σε επίπεδο διακηρύξεων η αριστερή απάντηση στη μνημονιακή πολιτική ήταν η βάση συγκρότησης της ΛΑΕ κι είναι αυτή ακριβώς η προγραμματική ανεπάρκεια της που βάρυνε πολύ περισσότερο από το ηθικό πλεονέκτημα των στελεχών που παράτησαν τις καρέκλες τους για να μην υπηρετήσουν τη μνημονιακή πολιτική στο εκλογικό αποτέλεσμα το Σεπτέμβρη του 2015.

Στη συνέχεια και παρότι η ΛΑΕ έδειξε να αντέχει τον κλυδωνισμό της αποτυχίας εισόδου στη Βουλή, το αδιαμφισβήτητο ηθικό της πλεονέκτημα υπονομεύτηκε πλέον από τους συντρόφους εκείνους που αρνήθηκαν να πράξουν εγκαίρως τη ρήξη με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και στα συνδικαλιστικό κίνημα, παρά τις εύλογες και έντονες αντιδράσεις της βάσης και την αναπόφευκτη και αυτονόητη διαφοροποίηση από την επιλογή αυτή μεμονωμένων συντρόφων, αυτοδιοικητικών και συνδικαλιστών.

Το προγραμματικό έλλειμμα αποτελεί ασφαλώς από μόνο του τροχοπέδη στη δυναμική ενός εγχειρήματος που όπως η ΛΑΕ φιλοδοξούσε να αποτελέσει τη λυδία λίθο ενός ευρύτατου μετώπου ανατροπής του μνημονιακού καθεστώτος προς όφελος του εργαζόμενου λαού.

Στην περίπτωση της ΛΑΕ, ωστόσο, επιπλέον μια σειρά παθογένειες που αφορούν τη δημοκρατική λειτουργία του φορέα ναρκοθέτησαν εξ αρχής το εγχείρημα.

Τα προσωρινά και αργότερα τα εκλεγμένα από την Ιδρυτική Συνδιασκεψη όργανα δεν πήραν θέση πολιτικά στο όνομα της «αυτονομίας» των αυτοδιοικητικών και συνδικαλιστικών σχημάτων για ένα ζήτημα που άπτεται της φυσιογνωμίας και της αξιοπιστίας της ΛΑΕ. Στο πλαίσιο αυτό κλονίστηκε η αυτοπεποίθηση αλλά και η εμπιστοσύνη των μελών στο εγχείρημα και άρχισαν να εκδηλώνονται σταδιακά τα πρώτα φαινόμενα αποστασιοποίησης έως και πλήρους αποστράτευσης.

Η προγραμματική ανεπάρκεια, στο μέτρο που αναλογούσε στη ΛΑΕ, δεν ανατάχτηκε στην Ιδρυτική Συνδιάσκεψή της, ούτε αντιμετωπίστηκαν τα προβλήματα δημοκρατικής λειτουργίας.

Ως Εργατική Απάντηση σταθήκαμε απέναντι στις πολιτικές θέσεις του προσωρινού ΠΣ, έχοντας καταθέσει αντιπαραθετικό κείμενο θέσεων, με τίτλο «*Η εργατική απάντηση στην κρίση και στο μνημονιακό*

καθεστώς». Επιχειρήσαμε να απαντήσουμε στα κρίσιμα θέματα για τη διαμόρφωση της φυσιογνωμίας της ΛΑΕ και για την εμπέδωση της αναγκαίας εμπιστοσύνης του λαού στο πολιτικό μας εγχείρημα ώστε αυτή να ενεργοποιήσει και να κινητοποιήσει στην πρωτοπορία τους κινήματος τα πιο δημιουργικά και ριζοσπαστικά του στοιχεία.

Καταδείξαμε, με επιχειρήματα, ότι έξοδος από την ευρωζώνη χωρίς ταυτόχρονη έξοδος από την ΕΕ και σύγκρουση με την αστική τάξη, μπορεί να υπάρξει μόνο χωρίς διαγραφή χρέους, χωρίς εθνικοποίηση τραπεζών και τελικά χωρίς ανατροπή του μνημονίου και της λιτότητας, με την επιβολή ενός νέου μνημονίου με εθνικό νόμισμα.

Επιχειρήσαμε να αναδείξουμε ότι:

-Στην πραγματικότητα του σημερινού ελληνικού καπιταλισμού, ούτε ψήγμα φιλολαϊκής πολιτικής δεν μπορεί να υλοποιηθεί, χωρίς σύγκρουση με τους κεφαλαιοκράτες και τους μηχανισμούς τους.

-Η Αριστερά που έχει ανάγκη η κοινωνία δεν κάνει τον διαχωρισμό ανάμεσα στην καθημερινή πάλη για τα καθημερινά προβλήματα, με τον στρατηγικό στόχο που είναι η ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου και του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας. Τα δύο είναι οργανικά και άρρηκτα δεμένα μεταξύ τους σε μια διαρκή, ενιαία διαδικασία, ειδικά σήμερα σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης.

-Ο δρόμος της απαλλαγής από το μνημόνιο είναι μονόδρομος με πολύ συγκεκριμένα βήματα και αναπόφευκτες ρήξεις και συγκρούσεις και οποιαδήποτε απόπειρα στρογγυλέματος του προγράμματος και αναζήτησης μιας ενδιάμεσης κατάστασης, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Προτείναμε επίσης αντί για αποφάσεις με απλή πλειοψηφία, οι αποφάσεις να παίρνονται με αυξημένη πλειοψηφία, στοιχείο απαραίτητο για έναν μετωπικό πολιτικό φορέα. Μετά την ιδρυτική της συνδιάσκεψη, η ΛΑΕ μετατράπηκε σε ένα πολυτασικό ρεφορμιστικό κόμμα, παρά το γεγονός ότι το καταστατικό της δεν ψηφίστηκε ποτέ από την συνδιάσκεψη.

Η πλειοψηφία της συνδιάσκεψης ενέκρινε τις θέσεις της πλειοψηφίας και ψήφισε υπέρ του να παίρνονται οι αποφάσεις με απλή πλειοψηφία.

Τα αποτελέσματα της συνδιάσκεψης μετέτρεψαν τη ΛΑΕ σε «**κόμμα της δραχμής**», ενώ η διαγραφή του χρέους παρουσιάζεται ως γαρνιτούρα σε προγραμματικές προτάσεις, που μόνο σε διαγραφή του χρέους δεν οδηγούν.

Ο περίφημος συμβιβασμός στο «επίσημο» κείμενο θέσεων αρχικά και στο κείμενο των αποφάσεων της συνδιάσκεψης επέτρεψε σε κάθε τάση της ΛΑΕ να βρίσκει και κάτι που να την εκφράζει μέσα στις ασαφείς και αντιφατικές διατυπώσεις. Στην πράξη, σε επίπεδο χάραξης και υλοποίησης πολιτικής δράσης οδήγησε σε κυριαρχία του ισχυρότερου, δηλαδή, του Αριστερού Ρεύματος.

Το σημαντικότερο είναι ότι, σε επίπεδο πολιτικής έκφρασης της ταξικής πάλης, οδηγεί σε εκφώνηση προγράμματος «**παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας**» και αυτό σημαίνει, αντικειμενικά και πέρα από τις όποιες προθέσεις, σε συμβιβασμό με τα συμφέροντα των μεσαίων στρωμάτων και ισοδυναμεί με την αποδοχή και υιοθέτηση της αντεργατικής πολιτικής μείωσης των μισθών μέσω της νομισματικής υποτίμησης. Αυτή η θέση βρίσκεται σε αντίθεση με την εμπειρία και τη θεωρία της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος παγκόσμια και συνιστά αρνητική πρωτοτυπία για πολιτικό φορέα που δηλώνει ότι υπερασπίζεται τα εργατικά συμφέροντα και εντάσσεται στην Αριστερά.

Επιδιώξαμε μετά τη συνδιάσκεψη να συνεχίσουμε τη συζήτηση για τα ζητήματα που βρίσκονται στον πυρήνα της προγραμματικής πρότασης της ΛΑΕ, όχι με ιδιαίτερη επιτυχία.

Οι εκτιμήσεις της Εργατικής Απάντησης για την καμπάνια προβολής του ανεδαφικού και αναντίστοιχου με την κατακτημένη από την εργατική τάξη εμπειρία προγράμματος της ΛΑΕ δικαιώθηκαν και αυτό επιβεβαιώνεται με το γενικευμένο κλίμα αποχωρήσεων συντρόφων και οργανώσεων και κυρίως με τη συρρίκνωση της επιρροής της ΛΑΕ στην κοινωνία.

Ο συνεχής στρουθοκαμηλισμός και η εύκολη προσφυγή σε θεωρίες συνωμοσιολογικού χαρακτήρα για τις δημοσκοπήσεις ή τα ΜΜΕ δεν αφήνει πλέον περιθώρια πολιτικής ανάλυσης και υλοποίησης πολιτικής δράσης στο πολύτιμο αγωνιστικό δυναμικό που βρίσκεται στις γραμμές της Λαϊκής Ενότητας.

Ως Εργατική Απάντηση κρίνουμε ότι η συμμετοχή μας στο εγχείρημα της Λαϊκής Ενότητας υπήρξε πολύτιμη εμπειρία αλλά δεν έχει πια να προσφέρει τίποτε ούτε σε εμάς, ούτε στη ΛΑΕ, και κυρίως ούτε και στην ανάγκη ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος.

Συνειδητά επιλέξαμε να ανακοινώσουμε την αποχώρησή μας, κατά τη συνεδρίαση του ΠΣ στις 15.1.2017 της ΛΑΕ, η οποία σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο μας «αποχαιρέτησε» με δελτίο τύπου, όπου αποσιωπήθηκε η αποχώρηση δύο μελών του ΠΣ και ολόκληρου του ψηφοδελτίου της Εργατικής Απάντησης, η δε αναφορά σε «ομόφωνη» απόφαση συνιστά λαθροχειρία και παραποιεί την αλήθεια.

Το αποτέλεσμα: η είδηση δημοσιοποιήθηκε σε ηλεκτρονικά και έντυπα μέσα ενημέρωσης με βάση τη δημοσιογραφική οπτική γωνία ενώ η ΛΑΕ τελικά βρέθηκε να σχολιάζει εκ των υστέρων επιδεικνύοντας μειωμένα αντανάκλαστικά πολιτικής ετοιμότητας και ανατροφοδοτώντας την απογοήτευση στο εσωτερικό για την έλλειψη εσωκομματικής δημοκρατίας.

Είναι σίγουρο πως με πολλούς συντρόφους της ΛΑΕ, θα συναντηθούμε στους καθημερινούς αγώνες του λαϊκού – εργατικού κινήματος καθώς και με όλους όσους αντιλαμβάνονται ως θεμελιώδη για την αριστερά, την ανάγκη ανάκαμψης και συγκρότησης του, στη βάση ενός μεγάλου κοινωνικού μετώπου, που θα γίνει με τη σειρά του, το θεμέλιο της ενιαίο μετωπικής συγκρότησης της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.